

...Вставайте,
Кайдани порвіте.

НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА

І вражою злою
кровю
Волю окропіте!

ОРГАН ЗАКОРДОННОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ
УКРАЇНСЬКОГО РЕВОЛЮЦІЙНОГО КОМІТЕТУ

Ч. 2

Грудень

1928

НАСТУП НА МАСИ.

Наближаються перевибори рад. Большевицька преса вже від довшого часу присвячує цим перевиборам велику увагу. Большевицькі проводирі різних рангів те-ж постійно на всіх з'їздах, конференціях, засіданнях невідмінно згадують про ці вибори й підкреслюють їх значіння. Взагалі біля цих перевиборів бачимо багато метушні, галасу, широкої агітації і зусиль опанувати їх. „Ця виборча кампанія—каже на 4-ій сесії Центрального Виконавчого Комітету Калінін — має особливе значіння. Це — політичне свято для всього Союзу. Від Сахалінських нафтових веж до Абхазьких плантацій ми зможемо скерувати увагу робітників на всесоюзні цілі“.

Що ж викликає таку велику увагу большевиків до справи перевибору рад? Адже в ґрунті річи нічого не зміниться в загальних комуністичних порядках. Диктатура компартії залишиться й надалі, як і раніш совітська влада буде продовжувати свої спроби будувати „соціалізм“ без мас і в умовах технічно відсталого й дезорганізованого промисловості та упадку сільського господарства, як і раніш все буде йти „добре“ на шляху до все більших „досягнень“. Відповідь на наше питання дає той-же Калінін: „виборча кампанія в країні, де є диктатура пролетаріату,—це той момент, коли ми, будівники соціалізму... повинні з добути маси“.

Без мас далі вже, очевидно, не можна. На одній компартії, що зараз не досягає й півтора мільйона членів на 150 мільйонів населення Союзу, далеко не поїдеш. Та й сама компартія розпадається: її точать в середині всякі „ліві“ й „праві“ ухили. Найновіші дані виявляють, що робітництво в більшій частині складається з елементів, які ще не порвали свого зв'язку з селом, і які часто більш відчують свої інтереси на селі, ніж в місті і цілком перебувають під впливом селянських настроїв. Промисловість налагодити не вдається і товарів для села нема, та

й працює ця промисловість з великим дефіцитом. Хлібзаготовка провалюється. Серед робітників прокидається незадоволення, на селі-ж це незадоволення виявляється все більше й більше. За кордоном ніхто вже большевикам не вірить і надії на здобуття кредитів нема жадної.

В своїй відозві про перевибори рад Центральный Комітет Компартії „звертає увагу партійних організацій на виключну політичну важливість розпочатої кампанії по перевиборах рад“. Цю „виключну політичну важливість“ надає перевиборам рад та видима вже небезпека пануванню комуністів, яка все виразніше та яскравіше стає перед ними. Особливо велика небезпека йде з села.

По містах робітництво — взято в профсоюзні шори, урядовці — перебувають під страхом позбавлення посад, основна маса інтелігенції — терорізована й живе під загрозою переслідувань за „контр-революцію“, за „петлюровщину“ і т. п. Решта ж міського населення — грає занадто небезпечну роль, як по своїй чисельности, так і через свою політичну і культурну відсталість. Крім того, все це перебуває під пильним доглядом ДПУ та його наємних і добровільних агентів. Тому містом, поки що, легко порядкувати.

Інша річ на селі. Село, особливо у нас на Україні, більш незалежне і менш піддається большевицькій агітації та заманюванню до „комуністичного раю“. Крім того, село постійно й систематично обдирається соввладою і дуже відчуває гніт цієї ненависної й чужої йому сили. Село може не дати хліба, легко може зірвати хлібзаготовку, може проволікати з податками, може боротися з колгоспами, що забирають так потрібну йому самому землю, і не різняться, по суті, нічим від панських економій. Нарешті селяне можуть додуматися й до того, що коли є „робітничо-селянська влада“, то селяне мусять мати однакові права з робітниками і так само, як останні, мають право організувати свої селянські спілки та добиватися своїх селянських прав і захисту своїх інтересів. Але така політи-

чна активність селянства по лінії своїх інтересів може довести її до збройної боротьби з більшовиками.

Тому, щоб позбавитися цієї грізної небезпеки з боку села, щоб його порізати, викликати ворожнечу в його рядах, одвернути його увагу від його-ж інтересів і повести його за собою, більшовики і йдуть на „здобуття мас“. Знарядям для цього мають бути ради. „Одним із завдань партії на майбутніх перевиборах рад є зміцнення зв'язку рад з робітничими й селянськими масами“, — каже Ц. К. Компартії. І, як бачимо, більшовики всю свою енергію скеровують на те, щоб здобути й опанувати село.

Виборча агітація провадиться під гаслом: „рішучий наступ робітників і селянської бідноти з середняком на куркуля“, а щоб прикрасити це гасло—додають і інші, як „індустріялізація“, „підняття урожайности“, „колективізація“, „зміцнення обороноздатности СРСР“. І для цього вони використовують незаможників, наймитів, середняків, шефтовариства, різні гуртки, комсомол, сельбуду, тисячі агітаторів і т. п. Все те, що є на селі більш господарного і економічно міцнішого, а також все те, що хоч і малозаможне, але не піддається більшовицьким брехням, все це обзивається куркулем і йому оголошується компартією нещадна боротьба. Цим спо-

Українці—селяне й робітники! Ідіть всі на вибори рад, вибірайте не комуністів, не прихвостнів московських катів, а своїх людей, чесних і розумних. Опануйте раду, щоб коли скинемо прокляту комуністичну московську владу, скрізь на місцях влада була в руках українських селян.

собом більшовики хотять розеднати село, награвити одну частину його на другу, щоби легше його опанувати і робити так, як цього захотять комуністичні дурисвіти у Москві та їхні наймити у Харкові.

По містах виборці здебільшого складаються з робітників та різних урядовців, їх там доглядають профсоюзи та ДПУ, тому там вони будуть голосувати так, як цього захоче влада. На селі ж справа стоїть инакше. Вживати отверто примусу, арештів, загроз, як це було раніш, влада боїться, бо це, як знаємо, відштовхувало від виборів селян. Тому більшовики створюють видимість волі на виборах. Але це лише одна види-

Більшевицьке злодійство та крутіїство.

По большевицькій термінології, на всіх підбитих ними теренах існує поруч дві господарських системи: приватновласницька, переважно с.-господарська, селянська та „соціалістична“, державна, переважно промислова. Ці два сектори (системи) народнього господарства, неминуче мусять входити в стосунок взаємного товарового обміну і творити якусь єдину господарську надсистему, повну протиріччя, далеко складніших від всіх відомих суперечностей капіталізму.

Коли-б більшовики могли себе обмежити на господарському полі так, як обмежує себе кожна держава, провадячи господарські підприємства (фіск), то совітська державна промисловість мусила б задовольнятися зисками, різними зискам закордонних великих підприємств, державних чи приватних. Що ці зиски не малі, про це найбільше кричать самі більшовики: їх вистарчає на відсотки для рентерів і на величезні нагромадження нових багатств. Отже, більшовикам теж можна було-б нагромаджувати основний капітал своєї державної промисловости, і то в більшій мірі і швидче, бо ж у них зовсім відпадає так зване робітниче питання, як питання штрайків, вимог більшої заробітної платні, охорони праці, санітарного житлобудівництва і т. п. Всім відомо, що робітнича класа

на теренах більшовиків зведена на положення німого знаряддя продукції, що не може (бо не сміє) піднести навіть голоса в оборону своїх інтересів. Пригнічений робітник мусять тільки дякувати „кормільцям“ за все, що дають:—і за гнилу картоплю, і за нуждений кавалок недопеченого хліба, і за нари в сирих землянках. Словом більшовики в відношенню забезпечення робочою силою цілком дорівнюють африканським золотопромисловцям, що своїх черношкірих робітників тримають просто як худобу в загородах. При цих умовах здавалось би нагромаджувати основні капітали державної промисловости назвичайно легко. Так ні-ж; большевицьким індустріялам цього визиску, цього смокування надвартости безпосередньо з робітників і посередньо з селян та решти населення—через монополне становище промтоварів на ринкові—за мало. Більшовикам, перекятим духом американських скоробагачів-мільярдерів, цих зисків не вистарчає; все висмоктає з селян і робітників, майже зовсім не доходить до державної скарбниці, бо по дорозі прилипає до загребущих рук всіх без винятку комуністів. Пригадаймо лише мільйонові розтрати, про котрі пишуть щоденно самі більшовики і за котрі ні оден комуніст не був притягнутий до судової відповідальности; пригадаймо Красіновські закордонні мільйони, а таких Красіних є сотні і сисячі серед комуністів. Ясна річ, що

мість і облуда. Совлада боїться тепер отверто командувати на перевиборах, а хоче для цього вжити незаможників і середняків. Але, щоби забезпечити себе від усяких несподіванок, большевицька влада наказала складати списки тих, що не мають права брати участі в перевиборах, а саме: так званих куркулів. Як бачимо в дійсності до цих куркулів прираховують і заможних селян, і багато середняків, і навіть малозаможників, коли начальство їм не довіряє. Цим большевицька влада хоче зменшити число небезпечних для неї людей на селі з одного боку, та залякати інших, з друго боку.

Але в яких інших умовах будуть відбуватися ці перевибори? Адже комуністи вже давно поховали всякі свободи. Волі слова, преси, зборів, організації — нема вже давно. Всім на перевиборах будуть керувати місцеві комради та комсомольці, які й будуть складати списки „своїх людей“ і будуть старатися провести їх голосами обдурених незаможників та середняків. Але селянству треба зрозуміти, що ці вибори — це є похід московських комуністів на селянство, на його добробут, на його волю та на майбутнє його краю.

Сільради грають велику роль; вони мусять вирішувати багато питавь в житті села; а через це походові комуністів на село селянство мусять

протиставити свою організованість, свою волю, свої інтереси. Селянство мусять послати в сільради своїх розумних і чесних людей, які б не підслужувалися начальству і не зраджували б інтересів селянства на користь московських комуністів та їхніх прислужників на Україні. Тому селянству треба як найчисленіше взяти участь у перевиборах рад.

Це необхідно особливо й тому, що вже наближається час, коли народ проснеться і скине владу московських комуністів. Отже треба, щоб на місцях були в сільрадах свої певні люди, бо в час боротьби й упадку большевиків на цих людей впаде тяжке й відповідальне завдання зберегти лад на місцях і допомогти нашій національній державній владі зорганізувати й оборонити країну та не дати московським наїзникам змоги знову втопити нашу волю в морі неладу й неорганізованости.

Селяне! Відновлюйте свою „Селянську Спілку“. Організуйтеся для боротьби за Вільну Незалежну Українську Народню Республіку. Зрозумійте, що ви єдина сила, яка скине большевиків.

коли з державного майна розбухають приватні кишені комуністів, то не вистарчить їм і найбільших зисків, які тільки можна „випомпувати“ зі всього трудящого населення, включаючи в останнє і працівників розумових. Від легкої наживи у большевиків, як кажуть, „глаза і зуби разгорелісь“.

І от новоявлений „марксист“, чи швидче лєнініст, найбільший оборонець таких скоробагачків в ССРСР, тов. Риков, видає себе і всю компартію з головою. Він доводить невідповідність, „неможливість так званого еквівалентного (справедливого) обміну продуктів дрібного товарного господарства (переважно селянського) з продуктами великої державної промисловости. Це пояснюється тим — продовжує він — що індустріалізація країни, у всякому разі, в даній стадії, звязана з „перепомпованням“ коштів з несоціалістичного сектору (переважно селянського) до соціалістичного (державного). Індустріалізація не може обійтися без такого додаткового живлення її ресурсами, коштом інших секторів народнього господарства“. („Комуніст“ 17.7. 1928 р.).

З цієї основної засади „перепомповання“ багатств сільського господарства впливає вся селянська політика большевиків. Погодитись на вільні ціни на хліб, це значить відмовитись від того додаткового живлення промисловости коштом сільського господарства, себ-то

коштом селянства. Додаток цей що-річно сягає понад 500 мільйонів золотих карбованців! Отже, дуже поважна це сума і приваблива річ, щоб большевикам всіма силами не старатися цей „заробіток“ на твердих низьких цінах на хліб задержати й на далі. Якими засобами можна цього досягнути? Сучасна економічна політика в цілому світі цих засобів не практикує, хоч вони відомі ще з давніх часів. Відродили їх своєю монополією зовнішнього і внутрішнього торгу лише большевики. Не даючи доступу селянству на міжнародній вільний ринок та так само не дозволяючи вільного продажу і в середині країни, большевики змушують селянство продавати їм всі свої хлібні лишки по твердих цінах.

Але у селянина, правда, залишається ще другий вихід: продукувати на ринок не дешевий хліб, а інші вигідніші продукти сільського господарства. Так, селянство до-недавна й робило і цим руйнувало до щенту всю господарську і соціалну політику большевиків. І от чому почало бракувати хліба не тільки на державний експорт, на якому большевики заробляли грубі мільйони, а не вистарчало його і на внутрішньому ринкові для постачання робітникам, службовцям та армії. В містах повиростали так звані „хвости“, і зголодніле робітництво та армія ладні були змести з лиця землі владу, що довела хліборобську країну до

До бою!

На Вкраїні дзвонять дзвони —
Дзвонять — просять оборони.
Оборони від Москви...
Чи червона то, чи біла —
Все одно — ворожа сила, —
Бий, мети, на шмаття рви!

Стогне, плаче Україна,
Мов та чайка-сиротина,
Квильить, бється об той шлях:
Що нам діяти з Москвою,
Що розсілась з жидовою
По заораних степах?

Гей, не плач ти, Нене рідна,
Україно наша бідна. —
Це лиш гвалт, а не загин:
Час надходить — всі до бою
З москалями, з жидовою!
Нум же разом, як один!

М. Бурлій.

Колгоспи це-ж ті самі комуни, де селянин працює не на себе, а на комуністів. Не приставайте до них і не дозволяйте нарізувати їм землі.

хлібного голоду. В такому тяжкому становищі наші індустріяли хапаються за другі свої повновласти, уже чисто політичні. Маючи виключно в своїх руках всю повноту влади над життям і смертю підбитого населення, маючи виключне право на все багатство країни і на землю, надра, навіть на майно індивідуального користування — большевики, як забракло дешевого хліба для внутрішнього споживання, почали запроваджувати поголовний трус та реквізицію хліба у цілого селянства. Всі мобілізовані органи совітської влади, від чека до кооперації, переводять цю реквізицію так пильно і так докладно, що, як признаються самі большевики, зачіпають навіть страхові хлібні запаси селянства, себ-то: забірають все, що пощастить витрусити у кожного, хто попадається тільки під руки. „Ми не могли так заготовляти хліб — каже Риков, — щоб не зачіпити бідняка і середняка“.

На загальному тлі загостреного хлібного питання та широкого вживання так званих „надзвичайних заходів“ відбуваються — кажуть большевики — такі зміни ставлення до нас широких селянських верств, що коли-б нам не пощастило усунути елементи незадоволення, то це могло-б набрати розмірів серйозної загрози спільці робітників і селян“. Але в процесі заготівель часто бували такі умови, що місцеві органи, як каже Риков, инакше

Серед безконечної низки різних шахрайств совітської влади чи ненайбільшим шахрайством є її політика в національному українському питанні.

Еру урядової українізації російсько-жидівські патріоти Єдиної Неділимої в виданні „Ілліча“ розпочали виключно під натиском непереможного життя, лише щоби на де-який час хоч так-сяк заспокоїти Україну. І тому замість того, щоб сприяти стихійному розвитку національного відродження українського народу, вони тільки те і роблять, що гальмують його де тільки і як тільки можна, ставлячися в той-же час з непомірно сприяючою чутливістю і обережністю до національних меншостей України.

Але витрачаючи силу коштів, часу і праці на задоволення культурно-національних потреб цих меншостей, вони спочатку ніби зовсім не помічали великої української меншости поза межами совітської України, на території СФСР, а потім, коли не помічати її дал, становиться вже не можливим, допускаються, що до неї, не менш ганебної політики, ніж на Україні. Особливо цікавим прикладом цього є Північно-Кавказький Край, зокрема Кубань.

На початку її окупації Москва навіть і знати не хотіла, що тут мешкає велика компактна маса українського народу, і під час районування в 1924 р. навіть Північну частину Кубані, де українці складають 75—80% населення, вона трактує як край, залюднений росіянами.

Колиж в наслідок стихійного потягу до національного відродження, силами самого населення, самотужки було розпочато і тут українізацію, — московська влада устами свого наркомпроса Луначарського проголосила, що ніякої української мови на Кубані немає, а є мова кубанська,

і не могли робити, як що бажали заготовити хліб. Коли-б мене спитали — продовжує він — чи можна робити инакше, то я відповів би, що ні, бо відсутність хліба в місті та армії загрожувала багато більшими ускладненнями, ніж ті, що їх нині утворило (на селі) застосування надзвичайних засобів. Без цих заходів було-б більше спокою на селі, а за те часткова хлібозаготовельна криза обернулася би на загально господарську, і ми мали-б загострене незадоволення робітничої кляси на ґрунті кепського постачання“. „Ком.“ 17.7. 1928 р.).

Таким чином, самі большевики, в наведених словах Рикова, стверджують необхідність надзвичайних заходів при хлібозаготівлях, хоч це для них річ дуже і дуже небезпечна, бо може викликати загальне селянське повстання. Минулого літа дрібних селянських повстань на цьому тлі відбулось дуже багато, і большевики впорались з ними тільки тому, що це були дрібні, розкидані в просторі й часі, окремі вибухи народнього гніву. Як би селянство, в обороні свого майна, в обороні останнього шматка хліба, минулого літа було повстало більш одностайно, одночасно та організовано, — то большевиків не було би при владі ще з того часу. Селянство розтрощило-б ще тоді большевицьку владу, бо ж голодне військо, що так

якої можна покищо вживати в школі з тим, щоб при нагоді повернутися знову до російської.

Місцеві україножери підхопили цей винахід Луначарського і, покликаючися на те, що не існує ані підручників, ані словників, ані граматик „кубанської“ мови, пішли війною проти українізації, уперто боронячи старі російські позиції. І от, в той час, як 2,300,000 росіян на совітській Україні мають 1,214 шкіл першого ступня і 279 другого, — 2,000,000 українців на Кубані мають 219 шкіл I ступня і тільки одну школу II ступня. Тоді як на Україні наприклад в 1926 р. друкується 1,583 назви різних книжок і підручників (в кількості до 10 мільйонів примірників) російською мовою, на Кубані з 1920 аж до 1927 року українською мовою не надруковано ані однієї книжки.

2,300,000 росіян на Україні мають до 30 газет, а два мільйони українців на Кубані одну та й ту тижневу. На Україні запроваджується діловодство російською мовою в 306 сільрадах, німецькою в 228, польською в 137, жидівською в 117 сільрадах і т. д., а на Кубані не має ні однієї з цю найменшої установи, де урядували б в мові українській.

Але не можна подолати стихію, навіть спіраючися на ГПУ, і місцеві комуністи, в наслідок цілої низки непорозумінь та різних „неувязок“ змушені були поставити на порядок денний питання про переведення українізації в урядовий спосіб.

Та не хотілося їм відразу залишати старі позиції, і от, розписавши анкету, скликають вони минулого літа нараду з участю спеціальних комісій ВЦК, сподіваючися, що переможе „кубанська“ мова, і справу українізації можна буде поховати. Але і анкета, і нарада ствердили, що на Кубані розмовляють чистісінькою українською мовою, і було ухвалено перевести українізацію не тільки шкіл, а й всього совітського апарату прискореним темпом.

НЕ СКЛАДАЙТЕ СОВІТСЬКИХ ГРОШЕЙ, А ПЕРЕВОДЬТЕ ЇХ НА ЗОЛОТО, АБО НА ЧУЖОЗЕМНІ ГРОШІ. КРАЩЕ ЗАВЧАСУ ЇХ ЗБУТИ, НІЖ ЖДАТИ ДОКИ ВОНИ НЕ ОБЕЗЦІНЯТЬСЯ.

Здавалося б, що тут уже нема чого робити місцевим русотяпам; проте вони обшахраїли і на цей раз. З ухвалою наради вони погодилися і утворили комісію, що мала розробити плян українізації, а на чолі комісії поставили місцевого Луначарського—тов. Ємельянова, котрий зараз же після вищезгаданої наради дипломатично був заявив, що „українізація уже привилась... особаго кубанського язика нїт... Укр. населеніє не протестуєт против українізації... Всякія колебанія всякія попытки дезукраїнізації совершенно недопустимы“.

Попрацювала ця комісія під головуванням тов. Ємельянова, що зовсім, до речі, не знає укр. мови, і замість запровадження українізації, прискореним темпом, 16.11 б. р. скликається конференція вчених та громадських культурних діячів з участю представників наркомосвіти УСРР, щоб знову вирішити питання „якої мови вживають українці краю в своєму побутовому житті, та чи справді на Кубані є окрема мова, а також звести підсумки й намітити перспективи українізації на майбутнє“.

Знову почалися дебати над „кубанською“ мовою, яку боронив „знавець“ її доцент Педінституту тов. Чістяков. Тільки не повелось йому: опоненти викрили його цілковите нецтво, і кубанський наркомпрос тов. Ємельянов, щоб урятувати ситуацію, запропонував вирішити справу українізації плебісцитом...

само некавидить большевиків, ніколи не пішло-б катувати селян. От чому большевицькі проводирі не на жарт були перелякались, і зараз же після закінчення загального тругу (що, до речі, дав большевикам дуже багато зерна) на літньому пленумі ВЦК ршуче заборонили вживання надалі „тругів, облав на базарі та всіх зловживань, звязаних з застосованням методів так званої продрозв'язки“. Навіть більше: після цього було навіть підвищено трохи ціни на хліб!

Все це робилося виключно з переляку перед частими селянськими повстаннями. Отже найлютіший ворог селянства — большевики не такий вже міцний, як то здається! Ці грабіжники народнього майна — найбільші в світі страхополохи, бо знають, що їх всі ненавидять і кожної хвилини готові їх цілком знищити. Така „прихильна“ до большевиків атмосфера панує скрізь по селах і містах. Особливо гостро її відчують большевики на Україні. Одностайного, більш-менш організованого повстання в 2 — 3 українських округах досить, щоб московські большевики, спасаючи нагробоване майно, кинулись у розтіч, прямуючи на Московщину. І це їх таки не мине!

Ми навмисне довше спинились на слабих місцях большевицької господарки та політики, щоб селянство знало „силу“ свого ворога, бо бити його треба якраз по болючому місці. Кожен селянин мусить зятимити,

що большевиків найлегше знищити тоді, коли вони лізуть до нього в комору: в цей мент злодій найбільш полохливий, бо сподівається, що господарь його застукать і пристукать. Селянство мусить знати, що кожен пуд безкарно витрушеного хліба задержує і селянське повстання і повстання зголоднілого робітництва по містах.

Наведені нами признання Рикова найкраще відбивають і сучасне становище большевиків. З літа і до цього часу нічого не змінилось. Большевицькі обіцянки не робити більше тругів—це порожні балачки.

Брак дешевого хліба на ринкові тепер ще гостріший, ніж то було на весні. Мішочники, спекулянти і просто зголодніле городське населення створило вільні ціни на хліб, в 3 — 4 рази вищі, ніж державні, тверді. Отже, держава не може вже дістати дешевого хліба на вільному ринку. Що-ж їй робити? На це питання не дав відповіді й листопадовий пленум ВЦК. Большевики розгубились і як струсь ховають голову, щоб не бачити недалекої, неминучої своєї загибелі. Хлібне питання вони будуть вирішувати старими способами. Коли робітництво буде загрозувати повстанням у містах, то большевики неминуче знов шатнуться по селах з тругами. З зачарованого кола для большевиків немає виходу. Коли не грабувати село,

ЗАТЯГАЙТЕ СПЛАТУ ПОДАТКІВ ТА ПРИСТАВКУ КОНТРАКТОВАНОГО ЗЕРНА І СИРОВИНИ; ЦИМ ВИ ЗНЕСИЛИТЕ ПРОКЛЯТУ МОСКОВСЬКУ КОМУНУ.

Та це вже було занадто і довелося конференції відкинути і „кубанську“ мову, і плебісцит, визнавши необхідним переведення українізації всіх установ.

Але не має підстав сподіватися, що тепер вже дійде до цього. Спритні шахраї ще щось вигадують, щоб знову загальмувати ненависну справу. Не дурно. Останніми часами кубанські русотяпи почали натякати про те, що українізація корисна лише буржуазно-купецьким верствам, що вона лише зброя в руках „українських націоналістичних елементів станичних верхів“, на що натякнула і конференція.

І так без кінця, без краю...

Отже не бачити Кубані справжньої українізації! Доки там пануватиме Москва...

КОЛИ ЛЮБИШ ДУЖЕ ВЛАДУ МОСКОВСЬКИХ КОМУНІСТІВ І ХОЧЕШ, ЩОБ ВОНА ЩЕ ХОЧ ТРОХИ ПРОДЕРЖАЛАСЬ НА УКРАЇНІ — КУПУЙ ДЕРЖАВНІ ПОЗИКИ. ЦИМ НАЙБІЛЬШЕ ПРИСЛУЖИШСЯ БОЛЬШЕВИКАМ.

то повстання зроблять робітники, коли ж задовольнити хлібом робітників, а для цього треба його витрусити, то знову селяне повстануть! Отже, виходить одно на одно. Бажаючи „живити додатково“ свою промисловість зисками на низьких цінах сільсько-господарських продуктів та на низькій заробітній платні большевики самі наражаються на неминучі повстання або робітників, або селян. Звичайно тоді, коли селяне і робітники повстануть разом на своїх гробителів, тоді найлегше їм буде скинути комуністичне ярмо.

Спільне повстання селян і робітників проти визискувачів, казнокрадів, грабіжників українського люду — московських большевиків — ось перше завдання селянсько-робітничої спілки!

Селяне! Зрозумійте, що коли большевики руйнують вас, забіраючи землю під радгоспи, та хліб по твердих цінах, то в той же час не менше визискують вони і робітників, урізуючи їхню заробітню платню до найнижчої в цілому світі, вимагаючи від них, крім того, примусової підписки на державні позики та відраховуючи величезні кошти, ніби на допомогу страйкуючим робітникам цілого світу, а справді — для міжнародної комуністичної пропаганди, на яку, до речі сказати, большевики що-року витрачають з державної скарбниці не менше 200 мільйонів золотих карбованців.

Тяжкий стан робітництва під большевиками дуже

Заповіти Ілліча.

(Маленький фелетон).

„І хліб, і мир, та ще й свобода —
Для трудового все народа!“ —
Так заповів москаль Ілліч.
— Давай, давай — чудесна річ!

І десять літ сплило від тоді:
Немає хліба і в заводі...
Сміється в пеклі десь Ілліч,
А нам про смерть ридає сич...

А де-ж той мир? Москва червона
Одно про війни всім нам дзвоне!
Брехав і тут москаль Ілліч,
Коли про мир нам кинув клич...

Свобода де?... Чека і ЧОН'и,
Не можна й писнуть — скрізь шпіони!
Такий нам рай завів Ілліч...
Терпець урвавсь, берись за бич,

Берись за коси, шворні, дрюки, —
Дамо й Москві також науки!
А те, що заповів Ілліч
Дерім на шмаття і у піч!

М. Бурлій.

добре відомий закордонним робітникам, і тому вони завжди відмовляються від цієї вимушеної большевиками допомоги, яка, зрештою, має єдину мету посіяти ворожнечу серед робітництва цілого світу. Зрозумійте ж ви, українські селяне, своїх спільників по недолі—українських робітників. Не судіть про ціле робітництво по тих комуністах, що навертаються вам на очі у всіх совітських установах. Це зрадники робітників, негідники, що, укриваючись назвою робітника, гнітять його так само, як і вас, селян.

Знайте, що взаємне нацьковування одних на других, селян на робітників, бідніших селян на заможніших—це в руках большевиків єдиний засіб ослабити спротив цілого населення проти їхньої комуністичної диктатури. Большевики добре знають, що держаться вони при владі тільки до тої пори, доки населення, що все без винятку ненавидить їх, не обєднається в цій ненависті.

Тому з перших днів свого панування вони невпинно провадять взаємне цькування населення. Спочатку всіх підюжували на буржуїв, хоч тим часом нищили переважно селян і робітників, які не піддержували їхньої влади. Далі, не перестаючи і до сьогодні, цькують неукраїнців на українців, „петлюровців“. Але цього цькування большевикам замало, і вони підняли зараз божевільну агітацію всіх селян і робітників про-

Наслідки „смічки“ села з компартією.

(За місяць).

— В с. Прорубах, Сумської округи, селянин Корнієнко пострілом через вікно ранив голову сільради комуніста Шумейка. („Ком.“).

— Грослібенталі, Одеської округи, німецькі колоністи зробили замах на учителя-комуніста. („Одес. Изв.“).

— В с. Кам'яний Лог, Одеської округи, поранено пострілом комуніста Федорчука. („Одес. Изв.“).

— На хуторі Морозовським, Криворізьського району, тяжко поранено сількора комсомольця Бандурова. („Права“).

— В с. Деркаль, Луганської округи, селяне спалили хату голови місцевої сільради й хату комуністичного колективу. („За Своб.“).

— В селі Іванці, Луган. округи, селянами забито комуніста активіста Д. Алексєва. („За Своб.“).

— В с. Богородському, Луган. округи, селяне побили голову сільської ради і члена податкової комісії. („За Своб.“).

— В с. Головчинцях, Винницької округи, забито сількора Короля. В зв'язку з цим заарештовано заступника голови Винницького окружного виконкома та його брата М. Ковальчука—голову сільради в Головчинцях. Слідство виявило, що заарештовані мають „контрреволюційне минуле“. („За Своб.“).

— В с. Гречани, Проскур. округи, населення спалило совітську школу. Причина—протирелігійна агітація учителів-комуністів. Під час пожежі селяне хотіли кинути в огонь цих комуністів. Слідча комісія ДПУ заарештувала кількох селян. („Серп“).

— На хуторі Верхній Теплін, Луган. округи, селянський партизанський відділ зробив напад на зібрання незаможників. („За Своб.“)

— Під час нападу на харківський авіаційний відділ було забито червоноармієць А. Глухів. („Тризуб“).

— В Катеринославі виконано присуд над О. Макаренком і Гр. Литвиненком, які нібито забили комуніста Квала. („Тризуб“).

— В с. Луначі, на Київщині, група селян хотіла одібрати землю у меліоративного т-ва і обстріляла в полі під час праці членів цього товариства. Надзвичайна комісія засудила до розстрілу двох учасників нападу, а двох на 10 років в'язниці. („Изв.“).

— Під час сутички червоноармійського відділу з партизанами на совітській Україні забито курсанта полковошколи 288 піхот. полку Гуркала. („Тризуб“).

— В Жмеринському районі відділ партизанів був оточений карним загonom курсантів 20 полкової школи. Один курсант Тулін був забитий, а шість партизанів большевики забрали в полон. („Тризуб“).

— В с. Ярославці, на Київщині, пострілом через вікно вбито члена сільради Семенчука. („Бедн.“).

— В с. Олександрівці, Юзовської округи, селяне зробили замах на голову сільради комуніста Ситенка. Заарештовано батька й сина Поклонських по обвинуваченню в цьому замаху. („Комун.“).

— Чернігівським судом засуджено до розстрілу селян с. Лукашівки В. і П. Ђоярченків та Олійника по обвинуваченню в тому, що вони на сході забили голову сільради комуніста Беліча, який закликав селян підписуватися на позичку індустріалізації. („Руть“).

— В Каховському районі, на Херсонщині, селяне вбили комсомольця. („Комун.“).

— В Києві під час святкування 10-ліття жовтневої революції, на Хрещатику натовп напав на поїзд комсомольців і з вигуками ворожими совітській владі порвав на шматки прапор комсомолу. Був викликаний відділ ДПУ, який перевів багато арештів. Серед арештованих був один моряк-українець, якого розстріляно на другий же день за контрреволюцію. („За Своб.“).

ти „куркулів“. Все це підюжування має на меті відвести ненависть зголоднілого люду від правдивих і одиноких винуватців народних злиднів — самих комуністів на кого будь іншого. Для цього і видумано спеціально „куркуліа“. „Куркуль“, в розумінню большевиків, це не багатий — таких вже майже не залишилось — а просто кожний селянин, що не записується до їхньої партії, не помагає комуністам гнітити та грабувати своїх односельчан. Пригляньтесь до так званих „сільських комуністів“, що звичайно як раз і є найбагатшими у селі, але для большевиків це не „куркулі“, а „правдиві пролетарі“.

Вся політична мудрість Леніна, що до селян, так звана „трієдіная формула“: спершись на бідноту і тримаючи спілку з середняком, вести наступ на „куркуля“. — на ділі має такий зміст: всі комуністи та співчуваючі їм на селі мусять грабувати та мордувати тих, хто большевикам не співчуває.

Подібну ж роль серед цілого робітництва відіграють ті зрадники робітничої кляси, що за для „легкого хліба“ залишили станок та, вписавшись в партію, пошилися в господарники і не за страх, а за совість шпигують серед своїх бувших товаришів та доносять у Чека на всіх, хто не задоволений сучасним своїм злиднем становичем, хто бачить, як большевики обкрадають державні підприємства.

Величезне безробіття серед робітників та голод на селі — це справа виключно московських комуністів та їхніх українських прихвостнів. Знайте, селяне та робітники України, що при большевиках де-далі, то буде ще гірше. Не забувайте, що московські большевики, крім наведених вище своїх загальних замірів, що до селянства і робітництва на Україні, мають ще й окремі завдання: знесилити цілий український народ, вимордувати його, виморити голодом, щоби навіки убити в нього думку про незалежне існування в своїй незалежній Українській Державі. Для цього треба большевикам заволодіти безпосередньо українською селянською землею, відбираючи її під московські зернові радгоспи так само, як вони уже відібрали і заволоділи майже всією (на 80%) українською промисловістю та підземними багатствами.

Невже не помічаєте ви, українські робітники, селяне, інтелігенція, як під сучасну увилю з голодної України комуністи вивозять до Москви хліб, худобу, промислові вироби, сільськогосподарські машини все, що так пекуче потрібно цілому українському народньому господарству, особливо голодній степовій Україні?

Невже не бачите Ви всього злодійства та кривдництва московських большевиків на Україні?

— З Харкова повідомляють, що розправи з комуністами на Україні набирають масових кривавих заворушень. Особливо ці розправи збільшилися на Чернігівщині та Київщині. На Чернігівщині селяне погромили й спалили колхози й совхози в 16 селах. Протягом лише одного дня забито 19 активних комуністів. Звичайно вбивають вже випробованим способом—через вікно. („За Своб.“).

— В Сорочинському районі невідомі зробили замах на життя сількора Гулієнка, що виступав проти заможних селен. — „За Своб.“

— 7-го грудня на Артемовській копальні в Криворожській окрузі в шахті № 3 найдено труп забитого комуніста Скрипченка, який був командирований на копальню для підсилення праці місцевої комячейки. — „Б. Р.“

— В с. Валки, на Київщині, пострілом через вікно вбито голову сільради Пінчука. — „Комун.“

— В с. Воловиці, на Київщині, забито комуніста Малого. — „Одес. Изв.“

— З Ростова над Доном повідомляють, що селяне напали на комсомольця Корнельчука і тяжко його поранили. — „Ком.“

— В одному селі під Ставрополем селянами забито сількора комсомольця Михайловського. — „Тризуб“.

— В с. Новокропивяна, Винницької округи, селяне зробили кілька замахів на місцевих комуністів. — „Кр. Арм.“

— В с. Тузли, Одеської округи, селянами вбито комуніста Колбасіна. — „Бєдн.“

— В Могилів-Подільській окрузі селяне обстріляли засідання комуністів і забили одного комуніста. — „Кр. Арм.“

— В с. Вишполі на Волині селяне поранили голову комітету незаможників Ванюшина. — „Рад. Вол.“

— В с. Велика-Мишка на Поділлі селяне розбили комуністичну хату-читальню і поранили її керівника. — „Б. Р.“

— В с. Іванівка, Житомирської округи, вбито активного комуніста і сількора Мостіпана. Заарештовано 8 селян. — „Рад. Вол.“

— В с. Разнах, Винницької округи, було вісім підпалів хат місцевих комуністів.

— В с. Захаровці, на Харківщині, селяне підпалили с.-г. комуну „Червона Зоря“, — „Кр. Арм.“

— В с. Михалівці, Проскурівської округи, селяне спалили хату голови місцевих незаможників Бондаря. — „Серп.“

— В с. Личкові, Дніпропетровської округи, селяне підпалили хати двох комуністів. — „Пр.“

КОЛИ ТИ НЕ МАЄШ НІ ПРАЦІ, НІ ХЛІБА І ПУХНЕСЬ З ГОЛОДУ—ТІКАЙ З СЕЛА ДО МІСТА. ВЛАДА „СЕЛЯН І РОБІТНИКІВ“ НЕ СМІЄ РОСКОШУВАТИ, КОЛИ НАРОД ГОЛОДАЄ. ВИМАГАЙ ВІД НЕЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ!

З ЖИТТЯ КОМУНІСТИЧНИХ ДІЯЧІВ.

В закордонну емігранську пресу инколи попадають з Совітського Союзу відомості з життя комуністичних діячів. Нижче подаємо де-які з цих відомостей:

„Всеросійський староста“ М. Калінін.

М. Калінін, захопившись якимось оперетковою артисткою Титяною Бах, наказав видати їй дороге футро з соболів, з числа тих, які були конфісковані у царської родини і зберігаються в Кремлі. Футро це

було оцінене в 37 тисяч рублів. Швидко після цього Бах звернулася за дозволом виїхати на гастролі за кордон і в числі своїх речей згадала й це футро. ГПУ, нічого не знаючи про подарунок Калініна, послалс своїх агентів до Бах, щоб зясувати походження цього футра. Артистка одмовилася дати пояснення, але, коли їй пригрозили арештом, повідомила Калініна, який і наказав залишити Бах у спокої.

Начальник „Особливого Відділу“ ОГПУ — Ягода повідомив Сталіна про те, що сталося, і одержав від нього наказа припинити справу, але подати йому доклад. Цей доклад Сталін зберігає у себе на той випадок, коли йому доведеться борстися з Калініним. Тому-то й Калінін завжди так обережно підходить до всіх тих справ, які могли б зачипити Сталіна.

Селяне та робітники України!—складайте списки комісарів, чекистів та інших ворогів Української Незалежності. Переховуйте ці списки — вони незабаром пригодяться!

До Читача.

Читачу! Посилаючи тобі наш журнал, ми не можемо тобі сказати ні нашої адреси, ні прізвища наших співробітників. Робимо це так тому, що большевицька московська влада на зертті з тебе гроші, держучи тебе в голоді, і холоді і не допускаючи до тебе жадного вільного слова, жадної правдивої вістки з білого світа, підплачує не тільки там на Україні, а й тут, закордоном, тисячі своїх шпигів, що нишпорять і вишукують та доносять, куди їм велено, про все, про що вони дізнаються. Щоб наш журнал доходив до тебе, мусимо мовчати з тим і критись, де ми наш журнал друкуємо і хто в ньому пише, бо московські агенти стежили б за всіма нами, і багато б могли дізнатись, чого їм знати, на нашу думку, не треба.

Але ми, читачу, хочемо і потребуємо знати, як ти живеш та що думаєш про нашу спільну справу, про долю Незалежної України.

Отже, коли маєш охоту нам писати—пиши, а написавши підпишись якимсь видуманим прізвищем. Назви села, де ти живеш — не подавай, а подай тільки район чи округу. Посилай цього листа за кордон комусь зі знаймих чи комусь з тих, про кого ти чув, що вони живуть за кордоном; а в листі напиши, щоб його передали до редакції журналу — „Незалежна Україна“. Посилай такого листа тільки тому, за кого ти маєш певні відомості, що він наша людина і большевикам не продався, а він нам того листа перешле. Коли щось запитати нас хочеш — запитуй; відповідь дамо в журналі нашому на те прізвище, яким ти підпишешся. Коли щось порадити маєш — будемо за пораду вдячні.

РЕДАКЦІЯ.